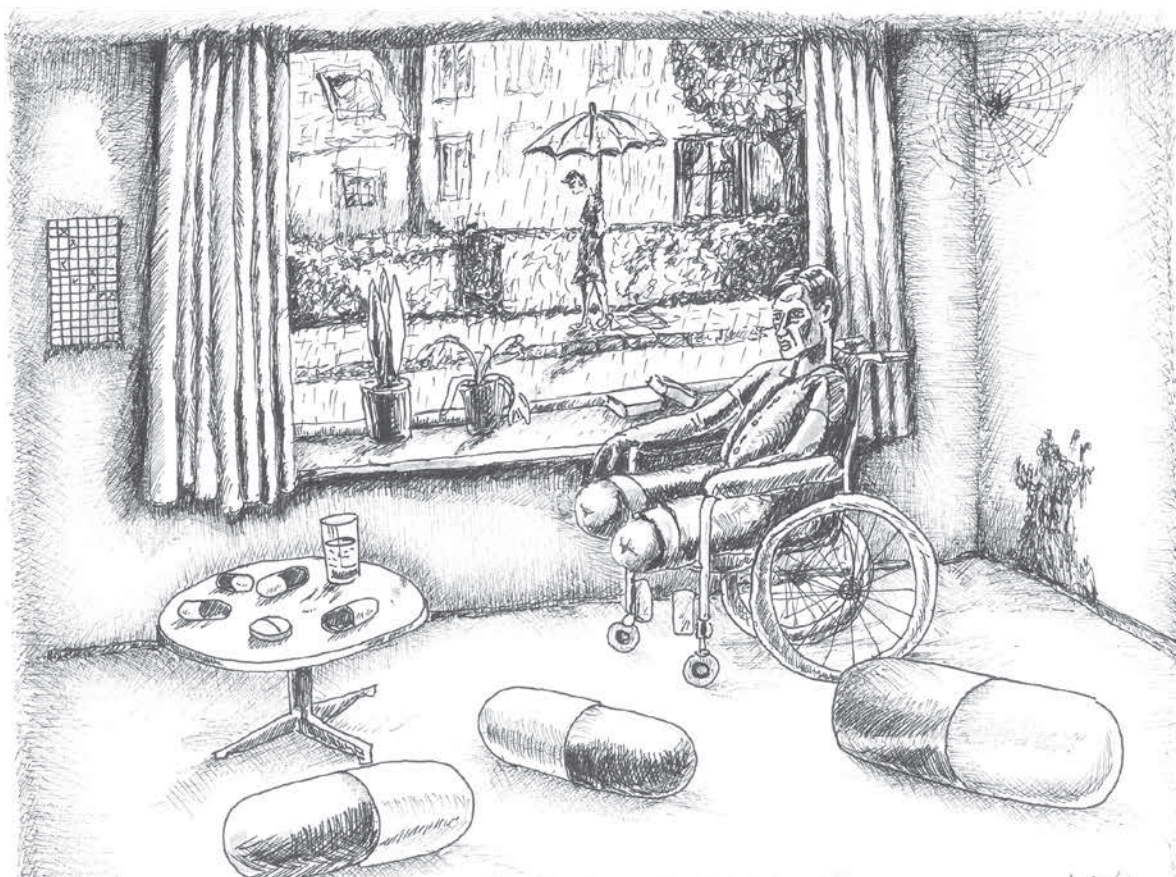


Bel-etage

Kris Van Steenberge



We zijn geen zoeners. Bij ons thuis deden wij daar niet aan. Het zit niet in onze genen. Huid op huid, we huiveren ervoor. Een handdruk is de uiterste grens. Liefst niet al te stevig. Je moet niet overdrijven. Het best van al dan nog een hand met eelt en ruwe kloven. Het harnas van de arbeid. Mijn ouders hebben zich kapot gewerkt in een staalbedrijf. Pover betaald. Maar zoenen, neen. Met je lippen de wang van een ander beroeren, of erger nog, de mond. Neen, daar beginnen we niet aan. We hoeven de geuren niet, de vochtigheid, het zweet, de damp, de warmte of de klammigheid, het kloppen van de aders, het zuchten van de poriën, het rasperige van een baard, parfums die misselijk maken, haartjes in de neus, barstjes op de lippen. Laat het, ik zeg het je, laat het. We zijn geen zoeners.

Ik probeerde het wel eens. Lang geleden. Lydia heette ze. Op het koertje achter café Het Anker. Ze deed iets met haar hand in mijn broek en met haar tong in mijn bek. Ze wilde mij helemaal, zei ze. Daarbij kronkelde ze en hijgde ze in mijn oor. Ik rook een walm van witte martini. Ze sloeg haar benen om mijn middel. Ik zeg niet dat het onaangenaam was.

Dat zal wellicht aan de drank gelegen hebben. Ik heb Lydia nog één keer terug gezien. De week erna, aan de toog van dezelfde kroeg, naast een man met verzorgde handen, een foulard en een cabrio van Duitse makelij. Moet ik nog meer zeggen? Ze zijn samen naar buiten gegaan en van de kiezelparking weggescheurd. Ik zag het gebeuren want ik stond te plassen tegen de omheining. Er zaten kalkoenen aan de andere kant. Ze

klokten onrustig en schudden hun paarse lellen heen en weer. Geen idee of het door mijn gezeik kwam of door het gepiep van de banden.

Ik zit bij het raam. De ochtend trekt zich weer op gang. Zoals iedere ochtend dat pleegt te doen. De buurvrouw aan de overzijde opent de brievenbus met een sleutel die ze uit haar gebloemde schort haalt. Ze bukt zich voorover, daarbij steunend op haar wandelstok, neemt het reclaimedrukwerk eruit alsmede twee brieven. Ze bestudeert ze aandachtig, glurend over haar bril. Rekeningen wellicht. Ze heeft geen naasten, vrienden evenmin. Ze schuifelt weer naar binnen. Twee meiden met geruite rokken fietsen voorbij. Korte rokken. Blote benen. Veel vlees. Hun boekentassen bungelen op hun rug. Onverschillig. Ze giechelen hun schooldag tegemoet. Zot Guidooke komt aangestapt met zijn witte nerts aan de leiband. Iedereen noemt hem zot Guidooke. Niet omdat hij met die nerts rondwandelt. Wel omdat hij op geregelde tijdstippen scheldwoorden roept. Zomaar. Onverhoeds. Kreten in de ijle lucht. Er hoeven niet eens andere zielen op straat te lopen. *Teringhoer! Ge kunt mijn balzak kussen tot hij blauw ziet! Rosse nazi! Rosse nazi! Ik bijt uw tiet kapot!* En nog meer van die dingen waarvan ge niet begrijpt dat ze ooit in zijn kop zijn gaan zitten. De nerts loopt schichtig achter hem aan. Vandaag is Guidooke rustig. Hij rochelt alleen maar een dikke vlok groen slijm op de plavuizen. De nerts loopt er handig omheen. Hij verdwijnt om de hoek. Tot morgen, Guidooke, of tot later.

De ambtenaar zal ook voorbijkomen, met zijn lederen aktentas onder de arm. Hij houdt de tas vast alsof er een paar duizend euro in zit, of goudstaven of een duur cadeau voor zijn bijzit. Niet dat ik weet dat hij die heeft. Ik heb de man nog nooit gesproken. Maar zo ziet hij eruit, als een man met een bijzit. Iets daarna komt de dame in de rode regenjas en de hoge hakken. Weer of geen weer, het maakt niet uit: rode regenjas en hoge hakken. Voor sommige mensen is het leven eenvoudig. Dan zal het lange tijd rustig zijn. De schaduwen zullen zich verleggen. De stilte zal zich langzaam opdringen aan de woonwijk. Misschien schuift er nog wel iemand een gordijn open in het appartementsblok op het einde van de straat. Mogelijk komt er ook nog een bestelwagen van de pakjesdienst voorbij. Voor de bewoners van nummer zeventien. Daar wordt vaak wat geleverd. Dozen en pakketten in verschillende maten en gewichten. Ik vraag me altijd af wat erin zit. Een fotoalbum. Een strijkplank. Vogelzaad. Badhanddoeken. Lingeriesetjes. Opblaaspoppen. Ik weet het niet. Wat bestellen mensen zoal. Als de koerier niet passeert, is het lang wachten.

Ik eet traag mijn brood op. Met jonge kaas en een beetje mosterd. Traag. Ik heb de tijd. En ik lust graag kaas met

Ja. Ik mag blij zijn. Wat heerlijk toch, ik ben oh zo blij. Ik ben vervuld van vreugde. Oprecht dankbaar omdat vier jaar geleden een auto mij schepte op het kruispunt van de Distelwinkstraat en het Rozenpad.

mosterd. Dus waarom niet. Vijfentwintig keer kauwen is goed voor de vertering. Dat las ik ooit. Ik doe het sindsdien. Het bevalt me. Ik schenk een glas water in. Neem kleine slokjes. Ja. Water. Ik neem het Tupperware potje dat naast mijn bord op de tafel staat. Ik heb het daar gisterenavond zelf gezet. Het is mijn spaarzaam verzamelde hoop. Dag na dag. Drie weken al. Ik open het potje. Het is vol. Ik ruik er eens aan. Een klinisch geurtje. Daarna sluit ik het weer af. Tupperware is een goed merk. Duur maar degelijk. Liet zij het hier ooit achter? Ik weet het niet meer. Ik open de lade van de blauwe commodekast. Ze is nog van mijn moeder zaliger. Daar berg ik het potje in op.

Op de radio zegt een nasale stem dat het straks gaat regenen. Dat is goed. Ik hou van de regen. Ik hou van de druppels op het raam. Het getik tegen de ruit. Een nevel in de gedachten. Liefst regen die lang duurt. Uren. Die spoelt je helemaal uit.

Een spin heeft in de rechterbovenhoek van het raam een web gesponnen. Dat moet vannacht gebeurd zijn. Gisteren zat die er nog niet. Ze loopt behendig over haar verse weefwerk. De draden trillen maar houden stand. Ze kruipt naar een hoekje van het raamkozijn. De verf is er afgebladderd. Daar gaat de spin zitten. Wachten. Geduldig. Ook zij.

De verwarming springt aan. Borrelgeluiden uit de radiator. Moet dringend ontvlucht worden. Ik heb het vorige week weer maar eens op het lijstje gezet. Voor de klusjesman van de sociale dienst. Er hapert veel in deze woonst. De voordeur knelt. Er staat vocht op de muren van de berging. De ramen moeten geschilderd worden. En de handgreep in de douche zit los. Dat lijstje zal hem bezorgd worden. Zoals de vorige keren. Hij zal het lezen en klasseren. Hij is hier ooit eens geweest. Toen het toilet verstopt was. Een beer van een vent. Een beetje nors. Misnoegd omdat hij zulke klussen moet opknappen. Of omdat hij te weinig betaald wordt. Of omdat zijn vrouw hem niet meer wil. Ik durfde het hem niet goed te vragen. Ik was al verheugd dat hij er was.

'Je mag blij zijn dat je deze verdieping hebt gekregen,' zei hij nog toen hij klaar was, 'de andere zijn veel kleiner.'

Toen vertrok hij. Hij had het raampje van het toilet opengezet. Het tochtte. Ik kreeg het koud.

Ja. Ik mag blij zijn. Wat heerlijk toch, ik ben oh zo blij. Ik ben vervuld van vreugde. Oprecht dankbaar omdat vier jaar geleden een auto mij schiepte op het kruispunt van de Distelvinkstraat en het Rozenpad. Het was geen cabrio. Geen Duitse makelij. Maar *gründlich* genoeg om mij vakkundig te verpletteren. Een fricassee van botten en mensenvlees moet het geweest zijn. Ik weet er niets meer van. Ze hielden me drie weken in kunstmatige coma. Toen ik wakker werd, voelde ik ze nog wel, maar ze zaten er niet meer. Mijn benen. De chauffeur had niet gedronken. Hij kwam van rechts. Wat ben ik oprecht dankbaar. Nu is het wachten op haar. Wat zou ze aan het doen zijn? Ze heeft twee kinderen. Dat heeft ze me verteld. Twee jongetjes. Acht en zes. Heeft ze die naar school gebracht? Is ze daarna thuis gekomen en heeft ze de keuken opgeruimd? Hoe laat begint haar ronde eigenlijk? Geen flauw idee. Schikt zij eerst haar plastic boxen en haar tas? De injecties, de ampullen, de zalven, de windels, de tabletten. Bij wie gaat ze nog langs? Daar zegt ze nooit iets over. Beroepsgeheim. Hoewel ik het zou willen weten. Wat zegt ze tegen die anderen? Zijn het dezelfde trucjes, handige woordspelingen die voor alle stervelingen bruikbaar zijn. Positief en opmonterend. Stelt zij dezelfde handelingen? Neen, dat zal niet. Niet iedereen is zijn benen kwijt. Er zijn mensen zat die nog al hun ledematen hebben maar op andere wijze wegwijnen. Ze zal straks van de hoofdweg komen. Zoals ze elke dag van de hoofdweg komt.

Haar auto parkeert ze aan de overzijde, voor het huis van de oude buurvrouw. Ze kijkt even in de spiegel, spant de lippen en veegt bij de hoek van haar mond iets weg. Dan stapt ze uit en opent de koffer. Daar rommelt ze wat in. Ze stopt een paar spullen in haar tas. Ze sluit de koffer. Ze kijkt naar links en rechts voor ze de straat oversteekt. Het moet een gewoonte zijn, want hier komt haast geen kat. Tenzij af en toe een pakjesdienst. Zodra ze mij ziet zitten, zwaait ze even. Een brede glimlach. De panden van haar witte schort wapperen om haar heen. Ze draagt een jurk. En laarzen. Uit een van haar zakken neemt ze een sleutel. Ze opent de deur en komt naar binnen. In de hall weergalmen haar vrolijke klanken. 'Goedemorgen meneer De Graeve, hebt u goed geslapen?' Dat roept ze nog voor ze me gezien heeft. Voor ze me kan aankijken. Vooraleer ze het antwoord zelf op mijn gelaat zou kunnen lezen. Het vergemakkelijkte de dingen wel. Het laat de mogelijkheid open dat het wel goed met me gaat.

'Best wel,' lieg ik.

Ze zet haar tas op de tafel en stevent meteen naar de badkamer. Ze draait aan de kranen van het bad, voelt met haar hand of het water niet te warm is. Ze neemt een handdoek en komt de kamer terug in. 'Tijd voor uw bad, meneer de Graeve.'

Ik heb haar al eens gezegd dat ze mij Walter mag noemen, maar dat doet ze nooit.

Ze komt achter me staan, ontgrendelt de rem van de rolstoel en duwt mij naar de badkamer. Intussen kwettert ze. De vrolijke nieuwtjes uit het journaal. Het huwelijk van het Nederlands koningspaar.

De vlindertelling van vorig weekend. De fanfare Sint-Cecilia die haar eeuwfeest viert.

Ze ontkleedt mij. Knoopt de pyjama los, trekt mijn onderbroek uit. Krachtig neemt ze me onder de oksels en zet me op de badlift. Ze laat me zakken.

'Niet te warm?' vraagt ze.

'Neen,' zeg ik. Deze keer naar waarheid.

Ze neemt een washandje en zeept mij in. Overal. Ook mijn stompen. En dat wat er nog tussen hangt. Ze schrobt mijn rug, wast mijn haren. Ze droogt mij af en kleedt mij aan. Ik word opnieuw bij het raam gezet.

'Wat wenst u de volgende week te eten meneer De Graeve?'

Ik haal de schouders op.

Ze begint de keuzemogelijkheden op te sommen. Voor mij vinkt ze kip met rijst aan, noedels, puree met hamburger, witloof met kaas, en nog iets wat ik niet goed heb verstaan. Wat maakt het uit.

'Dit zijn de medicijnen voor de volgende zeven dagen meneer De Graeve.' Ze legt een strip slaappillen en een doos poederzakjes voor de spijsvertering op de commode. 'U weet hoe het moet, meneer De Graeve. Voor elke maaltijd een zakje van dit.' Ze wijst met strakke vinger het doosje aan.

'En uw slaaptablet neemt u pas in wanneer u al in uw bed ligt. U weet maar nooit. Ik mag er niet aan denken.' Ze ruimt nog even de badkamer op, ververst mijn lakens op het bed, pakt haar spullen in en verdwijnt. 'Tot morgen dan maar weer, meneer de Graeve,' roept ze nog in de gang.

Ze verdwijnt zoals ze gekomen is, met wapperende panden en brede glimlach.

De dag kruipt voorbij. Het loopt tegen de avond aan. De beloofde druppels beginnen te vallen. Eerst op de stenen, dan tegen de ruit.

Ik open de schuif van de commode. Neem het doosje. Schroef het deksel los. Giet een glas water voor me in. Neem de eerste pil, dan de volgende, en nog een, en nog een, en nog een.

Wij zijn geen zoeners. Daar doen wij niet aan. ■